

James Patterson & Maxine Paetro
Het tiende jaar

2013
Uitgeverij XL
Leidschendam

Een

Het was mijn trouwdag vandaag.

Onze suite in het Ritz in Moon Bay was een chaos. Mijn beste vriendinnen en ik droegen alleen nog ondergoed, we hadden onze dagelijkse kleren over de stoelen gegooid. Sorbetkleurige japonnen hingen aan de lambrisering en deurlijsten.

Het tafereel zag eruit als een Degas-schilderij van ballerina's voordat het doek openging, of als een geromantiseerde voorstelling van een bordeel in het Wilde Westen. Er werden grappen gemaakt. Er heerste frivoliteit. Toen ging de deur open en mijn zus Catherine liep met een krampachtig gezicht naar binnen: een mager glimlachje, het verdriet zichtbaar in haar ooghoeken.

'Wat is er, Cat?' vroeg ik.

'Hij is er niet.'

Ik keek haar met samengeknepen ogen aan en probeerde de steek van teleurstelling te negeren. Sarcastisch zei ik: 'Nou, daar kijk ik van op.'

Cat had het over onze vader, Marty Boxer, die het huis verliet toen we kinderen waren en verstek liet gaan toen mijn moeder op sterven lag. Ik had hem de afgelopen tien jaar maar twee keer gezien en niet gemist, maar sinds hij Cat had gezegd dat hij naar mijn bruiloft zou komen, was er een verwachting gewekt.

‘Hij zei dat hij hier zou zijn. Hij heeft het beloofd,’ zei Cat.

Ik ben zes jaar ouder dan mijn zus en heb honderd jaar meer ervaring. Ik had beter moeten weten. Ik gaf haar een knuffel.

‘Laat nou maar,’ zei ik. ‘Hij kan ons niet kwetsen. Hij betekent niets voor ons.’

Claire, mijn hartsvriendin, ging rechtop zitten, zwaai-
de haar benen over de rand van het bed en zette haar
blote voeten op de vloer. Ze is een grote zwarte vrouw
met een scherp gevoel voor humor. Als ze geen patho-
loog was, dan zou ze stand-upcomedian zijn geweest.
‘Ik zal je laten gaan, Lindsay,’ zei ze. ‘Maar ik wil je wel
terug.’

Cindy en ik schoten in de lach. ‘Ik weet wie voor die
hufter van een Marty kan invallen,’ wierp Yuki op. Ze
stapte in haar roze satijnen jurk, trok hem over haar
fijne figuurtje en ritste hem zelf dicht. ‘Ik ben zo terug,’
zei ze.

Het regelen van dingen was Yuki’s specialiteit. Loop
haar niet voor de voeten als ze de slag te pakken heeft.
Zelfs niet als het de verkeerde slag is.

‘Yuki, wacht,’ zei ik terwijl ze de deur uit snelde. Ik
draaide me om naar Claire, en zag dat ze iets omhoog-
hield wat eruitzag als een korset. Het had baleinen en
zag er ondeugend uit.

‘Ik vind het niet erg om er als een gebakje uit te zien in

een jurk, maar hoe kom ik hier in godsnaam in?’
‘Ik houd zoveel van mijn jurk,’ zei Cindy, terwijl ze de perzikkleurige zijden organza door haar vingers liet gaan. Ze was waarschijnlijk het eerste bruidsmisje ter wereld dat dit gevoel tot uiting bracht, maar Cindy was hopeloos verliefd. Ze keek me aan met haar mooie gezicht en zei dromerig: ‘Je moet je klaarmaken.’
Uit de tas kwam twee meter zacht satijn tevoorschijn. Ik wrong me in de strapless Vera Wang-jurk, en ging met mijn zus voor de lange, vrijstaande spiegel staan: een stel rijzige blondines met bruine ogen, precies hun vader.

‘Grace Kelly kon er niet beter uitzien,’ zei Cat met vochtige ogen.

‘Buig je hoofd voorover, schoonheid,’ zei Cindy. Ze deed de parelketting om mijn nek.

Ik maakte een kleine pirouette, Claire nam mijn hand en liet me onder haar arm draaien. ‘Kun je het geloven, Linds?’ zei ze. ‘Ik ga dansen op je bruiloft.’

Ze zei niet ‘eindelijk’, maar dat mocht ze zeker denken. Ze had mijn stormachtige relatie op afstand met Joe meegemaakt, die gemarkeerd werd door Joe’s komst naar San Francisco om bij mij te zijn, mijn huis dat afbrandde, een paar bijna-doodervaringen en een enorme diamanten verlovingsring die ik al bijna een jaar in een la bewaarde.

‘Bedankt voor het vertrouwen,’ zei ik.

‘Ik zou het geen vertrouwen noemen, schat,’ grapte Claire.

Ik had nooit verwacht een wonder te zien, laat staan dat ik er deel van zou uitmaken.’

Ik gaf haar een speelse stomp op haar arm. Ze dook weg en maakte een schijnbeweging. De deur ging open en Yuki kwam met mijn boeket binnen: een royale bos pioenen en rozen, bij elkaar gebonden met hemelsblauwe linten.

‘Dit zakdoekje is van mijn oma geweest,’ zei Cindy, terwijl ze het stukje zijde in mijn décolleté schoof. Ze liep alle details na. ‘*Old, new, borrowed, blue...* Zo is het goed.’

‘Ik heb de muziek harder gezet, Linds,’ zei Yuki. ‘Het is begonnen.’

Mijn god.

Joe en ik gingen werkelijk trouwen.

Twee

Jacobi wachtte me op in de hotellobby, bood me zijn arm aan en lachte luidkeels. Yuki had gelijk. Jacobi was de perfecte invalvader. Ik stak mijn arm in die van hem en hij kustte me op de wang.

De eerste keer ooit.

‘Je ziet er beeldschoon uit, Boxer. Nog meer dan anders.’ Nog een eerste keer.

Jacobi en ik hadden samen zoveel tijd in een dienstwagen doorgebracht, dat we bijna elkaars gedachten konden lezen. Maar je hoefde niet helderziend te zijn om de liefde in zijn ogen op te merken.

Ik lachte hem toe en zei: ‘Bedankt, Jacobi. Ik ben je zeer dankbaar.’

Ik drukte zijn arm tegen me aan, over de enorme marmeren vloer en door de openstaande deuren liepen we mijn toekomst in.

Jacobi was slecht ter been en snel buiten adem, de overblijfselen van een schietpartij in de Tenderloin, een paar jaar geleden. Ik dacht dat we er allebei geweest waren die nacht. Maar dat was toen.

Nu werd ik omhelsd door de warme, zoutige lucht. De prachtige gazons liepen glooiend langs het glanzend witte paviljoen naar beneden tot aan het klif. De Stille Oceaan sloeg tegen de rotswand, en de zakken-de zon kleurde de wolken in een donker zalmroze dat

je zelfs niet in een film zou zien. Ik had nog nooit zo'n schitterende plek gezien.

'Rustig aan nu,' zei Jacobi. 'Geen sprint over het pad. Houd maat met de muziek.'

'Als je erop staat,' zei ik lachend.

Er waren twee vakken stoelen met zicht op het paviljoen neergezet, en het pad ertussen was afgezet met geel politielint.

POLITIE. VERBODEN TOEGANG.

Het lint moest een idee van Conklin zijn geweest. Ik wist het zeker toen hij mijn blik ving en met zijn duimen omhoog breed begon te grijnzen. Cats jonge dochters huppelden over het grazige pad en wierpen rozenblaadjes terwijl de huwelijksmars werd ingezet. Ik volgde mijn beste vriendinnen die na enige tijd van het pad af stapten.

Lachende gezichten om me heen. Charlie Clapper op het pad, jongens van het team, oude en nieuwe vrienden stonden links. Vijf van Joe's identieke broers en hun gezinnen stonden rechts van me. Joe's ouders keken me vanaf de eerste rij stralend aan.

Jacobi bracht me via de trap van het paviljoen tot aan het altaar en liet mijn arm los. Ik keek op naar mijn geweldige en knappe toekomstige echtgenoot. Joe's blik hield de mijne vast en ik was er volkomen zeker van dat het de stormachtige relatie waard was geweest. Ik kende deze man zó goed. Onze beproefde liefde was

vol en diep en vast.

Onze oude huisvriendin dominee Lynn Boyer bracht onze handen bij elkaar, die van Joe op de mijne, en fluis-terde theatraal, zodat iedereen het kon horen: 'Geniet van dit moment, Joseph. Dit is de laatste keer dat je de overhand hebt op Lindsay.'

Een verrukt gelach klonk op en nam weer af. Op de klanken van krijsende meeuwen wisselden we de hu-welijksgeloften uit. We beloofden elkaar lief te hebben en te koesteren in goede en slechte tijden, bij gezond-heid en bij ziekte, tot de dood ons scheidt.

Neemt u deze man tot uw wettige echtgenoot? Dat doe ik. Dat doe ik zeker.

Er werd zenuwachtig gegiecheld toen ik stond te klun-zen met Joe's trouwring en hem uiteindelijk uit mijn hand liet glippen. Joe en ik bukten alle twee, we had-den de ring op hetzelfde moment te pakken en hielden hem tussen onze vingers.

'Rustig, Blondie,' zei Joe. 'Vanaf nu gaat het alleen maar beter.'

Ik lachte, en toen we weer rechtop stonden kreeg ik de gouden ring om Joe's vinger. Dominee Boyer zei Joe dat hij de bruid mocht kussen, en mijn echtgenoot hield mijn gezicht tussen zijn handen.

We kusten, en toen nog eens. En nog eens. En nog eens. Er klonk een uitbundig applaus en de muziek zwol aan.

Dit was echt. Ik was mevrouw Lindsay Molinari. Joe nam mijn hand, en grijnzend als kleine kinderen liepen we onder een regen van rozenblaadjes terug het pad af.

Boek een

LITTLE BOY LOST